

Arrest

nr. 208 963 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 13 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vragen op 16 november 2015 asiel aan. Op 21 maart 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 22 maart 2018 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Chahr Deh van het district Kabul in de provincie Kabul. U bent Qizilbash van etnische origine.

U woonde tot uw twintigste in uw geboortedorp. In 1995 vluchtte u naar Iran omwille van de burgeroorlog. U woonde dertien jaar lang in de hoofdstad van Iran zonder verblijfspapieren. In 2008 besloot u permanent terug te gaan naar Afghanistan. U ging terug naar Kabul, alwaar u op 8 augustus 2008 trouwde met uw huidige vrouw, A. S. (...). Twee dagen na de trouwceremonie werd uw schoonbroer gedood door twee neven van uw vrouw. Zij waren tegen jullie huwelijk omdat u een sjiïet bent, terwijl de familie van uw vrouw soennitisch is. U vluchtte diezelfde nacht samen met uw vrouw naar het huis van uw neef. Twee dagen later verliet u samen met uw vrouw Afghanistan en gingen jullie opnieuw in Iran wonen. Enkele dagen na aankomst vertelde uw vrouw dat zij reeds beloofd was aan een van haar neven en dat hij mede daarom wraak wilde nemen. In Iran verbleef u als Afghaanse vluchteling zonder geldige verblijfsdocumenten. U werkte de laatste vier jaren voor uw vertrek als nachtbewaker in een Iraans bedrijf. Na een overval werd u door uw werkgever beschuldigd van diefstal. U besloot het land te ontvluchten samen met uw vrouw in kinderen.

Jullie verlieten Iran op 1 november 2015 en reisden via Turkije en de balkanroute richting België. Jullie kwamen aan in België op 13 november 2015 en dienden op 16 november 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: de taskara van uw paternale oom, kleurenkopieën van foto's, een document van de legerdienst van uw schoonvader, een Afghaanse elektriciteitsrekening en een medisch verslag van uw vrouw.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de familie van uw echtgenote.

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat u bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen aflegt wat betreft uw identiteit. Op het gehoor van het CGVS verklaarde u plots Qazilbash te zijn (CGVS, p.3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken legde u echter de verklaring af dat u Tajiek van etnische origine zou zijn (DVZ Verklaring, p.4). Uw vrouw verklaart overigens dat haar neven niet enkel kwaad waren omwille van het feit dat u sjiïet bent, maar ook omdat u een Hazara bent (CGVS, p.3).

U bent ook niet eenduidig over uw familieleden. Op het CGVS verhaalt u plots over een zus genaamd R. S. (...) (CGVS, p.5). Op de DVZ gaf u echter aan enkel een broer te hebben en geen zussen (DVZ Verklaring, p.7). Op DVZ verklaart u dat uw schoonvader, en dus de vader van uw vrouw, nog in Kabul verblijft (DVZ Verklaring, p.6). Op het CGVS verklaren echter zowel u als uw vrouw aan dat hij reeds sinds tientallen jaren vermist is (CGVS, p.6 & CGVS A. (...), p.4). Jullie verklaarden beiden op de DVZ dat jullie twee kinderen geboren zijn in Charh Degh, Afghanistan (DVZ Verklaring, p.7 & DVZ Verklaring A. (...), p.7). Op het CGVS ontkent u dat plots stellig en claimt u bovendien dat uw kinderen in Iran geboren zijn (CGVS, p.10). Zo ook uw vrouw (CGVS A. (...), p.6).

Bovenstaande vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Vervolgens dient opgemerkt dat uw verklaringen en deze van uw echtgenote niet eensluidend zijn. Zo verklaarde u dat u werd aangevallen door de twee neven van uw vrouw toen u zich met uw schoonbroer binnen in een shop bevond (CGVS, p.7). Volgens uw vrouw werd u echter aangevallen aan een moskee (CGVS, p.3). Bovendien geeft zij aan dat het buiten, "op de straat", gebeurde (CGVS, p.6). Daarnaast beweert u dat uw schoonbroer de kans niet kreeg u voor te stellen aan de twee neven, daar het gevecht uitbrak alvorens dat kon gebeuren (CGVS, p.7). Volgens uw vrouw zou u echter eerst voorgesteld zijn, waarna het gevecht pas losbrak (CGVS A. (...), p.3). Bovendien zouden de twee neven van uw vrouw volgens A. (...) samen met hun vader M. A. (...) naar het huis van haar moeder gegaan zijn (DVZ Vragenlijst A. (...), p.2). Uw vrouw wijzigt echter haar verklaringen op het CGVS en geeft plots aan dat

zij door niemand vergezeld waren (CGVS, p.5). Volgens uw vrouw vond de aanval op uw schoonbroer plaats drie dagen na de huwelijksceremonie (CGVS A. (...), p.3). Zij maakt zeer duidelijk dat het incident plaatsvond op de 21ste Assad 1387 (= 11 augustus 2008). Volgens u gebeurde het twee dagen erna (CGVS, p.7), wat zou neerkomen op de 20ste.

U en uw vrouw zijn gevlucht daar jullie de moord op uw schoonbroer zagen als een voorbode van een aanslag op uw eigen leven door dezelfde agressors. Nochtans zijn jullie niet eenduidig over hoe hij gestorven is. Volgens u is hij dood "gestoken" door Q. P. (...) (CGVS, p. 10). Volgens uw vrouw zou hij echter dood "geslagen" zijn (CGVS A. (...), p.5). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid, wijzigt uw vrouw haar verklaring naar "geslagen met messen" (CGVS, p.5), hetgeen geen steek houdt.

Volgens u heeft de familie meerdere malen de verloving van uw vrouw met haar neef geannuleerd. Die laatste had daar echter geen oren naar en wilde de annulatie niet aanvaarden (CGVS, p.9). Volgens uw vrouw werd haar neef echter nooit ingelicht over het feit dat zij niet langer met hem wilde trouwen en dat zij verloofd zou zijn met een ander. Er zou volgens haar nooit een annulatie hebben plaatsgevonden (CGVS A. (...), p.4-5).

Overigens zou u pas in Iran, na uw vlucht, te weten zijn gekomen dat uw vrouw reeds in haar jeugd beloofd was aan haar neef. Zij vertelde u dit vlak voor zij naar haar moeder belde, waarbij zij te weten kwam dat haar broer gestorven was (CGVS, p.10). Volgens uw vrouw vertelde zij u echter pas over het gearrangeerde huwelijk na het telefoontje (CGVS A. (...), p.5).

Voorts dient opgemerkt dat u vage en inconsistente verklaringen aflegt over uw vervolgers.

Zo verklaart u bij de DVZ dat de twee neven van uw vrouw S. P. (...) en Q. P. (...) heten (DVZ Vragenlijst, p.2). Op het CGVS noemt u hen plots N. P. (...) en Q. P. (...) (CGVS, p.9). U wordt geconfronteerd met de tegenstrijdigheid en corrigeert uw verklaringen naar "S. P. (...) en N. P. (...)" (CGVS, p.9). Volgens uw vrouw werd zij echter uitgehuwelijkt aan haar neef genaamd Q. P. (...) (CGVS A. (...), p.4 en DVZ Verklaring A. (...), p.2), die de broer zou zijn van N. P. (...). Hierop gewezen wijzigt u opnieuw uw verklaringen en zegt u: "het is Q. P. (...) en S. P. (...)", hetgeen nog steeds niet strookt met de verklaringen van uw echtgenote (CGVS, p.9 en CGVS A. (...), p.3). Bovendien woonden haar twee neven in Pakistan tot hun terugkeer twee dagen na uw huwelijksceremonie. Waarom zij in Pakistan woonden, kan u echter niet duiden (CGVS, p.10). Ook uw vrouw zegt niet te weten wat zij daar deden (CGVS A. (...), p.4). Het is weinig waarschijnlijk dat uw vrouw niet zou weten waarom haar eigen familie het land ontvluchtte, waar zij precies vertoeven en waarom. U weet ook niet waar zij nu verblijven (CGVS, p.10), ondanks het feit dat u tot op heden in contact staat met zowel uw eigen moeder als uw schoonmoeder (CGVS, p.10). Die laatste is de tante van uw vervolgers. Er kan dus redelijkerwijze verwacht worden dat u via haar zou geïnformeerd hebben naar hen. U geeft echter aan dat u het haar niet gevraagd hebt, daar het duur is om te bellen naar Afghanistan (CGVS, p.10), wat geen afdoende verklaring is. Ook uw vrouw beweert dat uw moeder geen nieuws over haar kan meedelen, daar zij tijdens de werkuren niet thuis is, hetgeen niet volstaat als uitleg (CGVS A. (...), p. 10).

Daarnaast weten uw verklaringen over de oorzaak van jullie problemen met de neven van uw vrouw evenmin te overtuigen.

U stoelt uw problemen op het feit dat u een andere stroming van de islam aanhangt dan uw vrouw. Doordat u een sjiit bent, zou dat kwaad bloed gezet hebben bij de neef van uw vrouw, wiens familie soennitisch is (CGVS, p.7). U kan echter geen voorbeelden aangeven op welk vlak sjiieten en soennieten er een verschillende cultuur en interpretatie van de godsdienst op nahouden. U verklaart dat er "geen verschillen zijn" en dat jullie er dezelfde tradities op nahouden, ook wat betreft trouwceremonies. Waarom er dan problemen zouden zijn kan u dus ook niet verklaren (CGVS, p.6). Ook uw vrouw verklaart nagenoeg geen verschillen te kennen, op een andere handhouding tijdens het bidden na (CGVS A. (...), p.6). Dit is uiterst bevreemdend.

Ten slotte leggen u en uw vrouw uiteenlopende verklaringen af wat betreft uw reisweg van Afghanistan naar Iran. Zo geeft u een uitvoerige uitleg om te duiden waarom u absoluut niet via Kandahar kon reizen. Immers, de neven van uw vrouw zouden bevriend zijn met een commandant die aldaar veel macht uitoefent. U verklaart dat uw neef u via Kandahar naar Iran wilde laten reizen, maar dat u hem uitlegde dat dat voor u geen optie was. (CGVS, p.7). Wanneer uw vrouw gevraagd wordt langs welke weg jullie Afghanistan ontvlucht hebben, antwoordt zij zeer eenduidig: "Kandahar" (CGVS A. (...), p.10).

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Zo kan uit de foto's geenszins afgeleid worden dat u problemen zou kennen met de neven van uw vrouw. De taskara, de elektriciteitsrekening en het document van de legerdienst bevatten dan weer informatie die in deze beslissing niet ter discussie staat. In verband met het attest van psychologe D. K. (...) over uw echtgenote, dient te worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. In het psychologisch verslag wordt gesteld dat uw vrouw lijkt te kampen met posttraumatische stressstoornis (PTSS). Of er uitendelijke en diagnose gesteld werd en op basis van welke specifieke medische onderzoeken deze eventuele diagnose zou gebaseerd zijn blijkt echter niet uit. Evenmin blijkt uit dit verslag dat uw echtgenote niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig

bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient opgemerkt dat ten aanzien van uw vrouw A. (...) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

De informatie waarover het CGVS beschikt en waarop deze beslissing is gebaseerd, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Chahr Deh van het district Kabul in de provincie Kabul. U bent Tajiek van etnische origine.

U trouwde met uw huidige man, N. G. S. (...) op 8 augustus 2008 in Kabul. Drie dagen na de huwelijksceremonie werd uw broer gedood door twee van uw neven. Zij waren tegen uw huwelijk omdat u een soenniet bent, terwijl uw man sjiitisch is. U vluchtte diezelfde nacht samen met uw man naar het huis van diens neef. Twee dagen later verlieten jullie Afghanistan en gingen jullie in Iran wonen. Enkele

dagen na jullie aankomst vertelde u aan uw man dat u reeds beloofd was aan één van uw neven en dat hij mede daarom wraak wilde nemen. In Iran verbleef u als Afghaanse vluchteling zonder geldige verblijfsdocumenten.

Uw man werkte de laatste vier jaren voor uw vertrek als nachtbewaker in een Iraans bedrijf. Na een overval werd hij door uw werkgever beschuldigd van diefstal. Jullie besloten het land te ontvluchten samen met jullie kinderen.

Jullie verlieten Iran op 1 november 2015 en reisden via Turkije en de balkanroute richting België. Jullie kwamen aan in België op 13 november 2015 en dienden op 16 november 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u dezelfde documenten neer als uw man: de taskara van zijn paternale oom, kleurenkopieën van foto's, een document van de legerdienst van uw vader, een Afghaanse elektriciteitsrekening en een medisch verslag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag volledig baseert op de verklaringen van uw man. Ten aanzien van hem werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de familie van uw echtgenote.

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat u bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen aflegt wat betreft uw identiteit. Op het gehoor van het CGVS verklaarde u plots Qazilbash te zijn (CGVS, p.3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken legde u echter de verklaring af dat u Tajiek van etnische origine zou zijn (DVZ Verklaring, p.4). Uw vrouw verklaart overigens dat haar neven niet enkel kwaad waren omwille van het feit dat u sjiïet bent, maar ook omdat u een Hazara bent (CGVS, p.3).

U bent ook niet eenduidig over uw familieleden. Op het CGVS verhaalt u plots over een zus genaamd R. S. (...) (CGVS, p.5). Op de DVZ gaf u echter aan enkel een broer te hebben en geen zussen (DVZ Verklaring, p.7). Op DVZ verklaart u dat uw schoonvader, en dus de vader van uw vrouw, nog in Kabul verblijft (DVZ Verklaring, p.6). Op het CGVS verklaren echter zowel u als uw vrouw aan dat hij reeds sinds tientallen jaren vermist is (CGVS, p.6 & CGVS A. (...), p.4). Jullie verklaarden beiden op de DVZ dat jullie twee kinderen geboren zijn in Charh Degh, Afghanistan (DVZ Verklaring, p.7 & DVZ Verklaring A. (...), p.7). Op het CGVS ontkent u dat plots stellig en claimt u bovendien dat uw kinderen in Iran geboren zijn (CGVS, p.10). Zo ook uw vrouw (CGVS A. (...), p.6).

Bovenstaande vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Vervolgens dient opgemerkt dat uw verklaringen en deze van uw echtgenote niet eensluidend zijn. Zo verklaarde u dat u werd aangevallen door de twee neven van uw vrouw toen u zich met uw schoonbroer binnen in een shop bevond (CGVS, p.7). Volgens uw vrouw werd u echter aangevallen aan een moskee (CGVS, p.3). Bovendien geeft zij aan dat het buiten, “op de straat”, gebeurde (CGVS, p.6). Daarnaast beweert u dat uw schoonbroer de kans niet kreeg u voor te stellen aan de twee neven, daar het gevecht uitbrak alvorens dat kon gebeuren (CGVS, p.7). Volgens uw vrouw zou u echter eerst voorgesteld zijn, waarna het gevecht pas losbrak (CGVS A. (...), p.3). Bovendien zouden de twee neven van uw vrouw volgens A. (...) samen met hun vader M. A. (...) naar het huis van haar moeder gegaan zijn (DVZ Vragenlijst A. (...), p.2). Uw vrouw wijzigt echter haar verklaringen op het CGVS en geeft plots aan dat zij door niemand vergezeld waren (CGVS, p.5). Volgens uw vrouw vond de aanval op uw schoonbroer plaats drie dagen na de huwelijksceremonie (CGVS A. (...), p.3). Zij maakt zeer duidelijk dat het incident plaatsvond op de 21ste Assad 1387 (= 11 augustus 2008). Volgens u gebeurde het twee dagen erna (CGVS, p.7), wat zou neerkomen op de 20ste.

U en uw vrouw zijn gevlucht daar jullie de moord op uw schoonbroer zagen als een voorbode van een aanslag op uw eigen leven door dezelfde agressors. Nochtans zijn jullie niet eenduidig over hoe hij gestorven is. Volgens u is hij dood "gestoken" door Q. P. (...) (CGVS, p. 10).

Volgens uw vrouw zou hij echter dood "geslagen" zijn (CGVS A. (...), p.5). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid, wijzigt uw vrouw haar verklaring naar "geslagen met messen" (CGVS, p.5), hetgeen geen steek houdt. Volgens u heeft de familie meerdere malen de verloving van uw vrouw met haar neef geannuleerd. Die laatste had daar echter geen oren naar en wilde de annulatie niet aanvaarden (CGVS, p.9). Volgens uw vrouw werd haar neef echter nooit ingelicht over het feit dat zij niet langer met hem wilde trouwen en dat zij verloofd zou zijn met een ander. Er zou volgens haar nooit een annulatie hebben plaatsgevonden (CGVS A. (...), p.4-5).

Overigens zou u pas in Iran, na uw vlucht, te weten zijn gekomen dat uw vrouw reeds in haar jeugd beloofd was aan haar neef. Zij vertelde u dit vlak voor zij naar haar moeder belde, waarbij zij te weten kwam dat haar broer gestorven was (CGVS, p.10). Volgens uw vrouw vertelde zij u echter pas over het gearrangeerde huwelijk na het telefoontje (CGVS A. (...), p.5).

Voorts dient opgemerkt dat u vage en inconsistente verklaringen aflegt over uw vervolgers.

Zo verklaart u bij de DVZ dat de twee neven van uw vrouw S. P. (...) en Q. P. (...) heten (DVZ Vragenlijst, p.2). Op het CGVS noemt u hen plots N. P. (...) en Q. P. (...) (CGVS, p.9). U wordt geconfronteerd met de tegenstrijdigheid en corrigeert uw verklaringen naar "S. P. (...) en N. P. (...) (CGVS, p.9). Volgens uw vrouw werd zij echter uitgehuwelijkt aan haar neef genaamd Q. P. (...) (CGVS A. (...), p.4 en DVZ Verklaring A. (...), p.2), die de broer zou zijn van N. P. (...). Hierop gewezen wijzigt u opnieuw uw verklaringen en zegt u: "het is Q. P. (...) en S. P. (...)", hetgeen nog steeds niet strookt met de verklaringen van uw echtgenote (CGVS, p.9 en CGVS A. (...), p.3). Bovendien woonden haar twee neven in Pakistan tot hun terugkeer twee dagen na uw huwelijksceremonie. Waarom zij in Pakistan woonden, kan u echter niet duiden (CGVS, p.10). Ook uw vrouw zegt niet te weten wat zij daar deden (CGVS A. (...), p.4). Het is weinig waarschijnlijk dat uw vrouw niet zou weten waarom haar eigen familie het land ontvluchtte, waar zij precies vertoeven en waarom. U weet ook niet waar zij nu verblijven (CGVS, p.10), ondanks het feit dat u tot op heden in contact staat met zowel uw eigen moeder als uw schoonmoeder (CGVS, p.10). Die laatste is de tante van uw vervolgers. Er kan dus redelijkerwijze verwacht worden dat u via haar zou geïnformeerd hebben naar hen. U geeft echter aan dat u het haar niet gevraagd hebt, daar het duur is om te bellen naar Afghanistan (CGVS, p.10), wat geen afdoende verklaring is. Ook uw vrouw beweert dat uw moeder geen nieuws over haar kan meedelen, daar zij tijdens de werkuren niet thuis is, hetgeen niet volstaat als uitleg (CGVS A. (...), p. 10).

Daarnaast weten uw verklaringen over de oorzaak van jullie problemen met de neven van uw vrouw evenmin te overtuigen.

U stoelt uw problemen op het feit dat u een andere stroming van de islam aanhangt dan uw vrouw. Doordat u een sjiïet bent, zou dat kwaad bloed gezet hebben bij de neef van uw vrouw, wiens familie soennitisch is (CGVS, p.7). U kan echter geen voorbeelden aangeven op welk vlak sjiïeten en soennieten er een verschillende cultuur en interpretatie van de godsdienst op nahouden. U verklaart dat er "geen verschillen zijn" en dat jullie er dezelfde tradities op nahouden, ook wat betreft trouwceremonies. Waarom er dan problemen zouden zijn kan u dus ook niet verklaren (CGVS, p.6). Ook uw vrouw verklaart nagenoeg geen verschillen te kennen, op een andere handhouding tijdens het bidden na (CGVS A. (...), p.6). Dit is uiterst bevreemdend.

Ten slotte leggen u en uw vrouw uiteenlopende verklaringen af wat betreft uw reisweg van Afghanistan naar Iran. Zo geeft u een uitvoerige uitleg om te duiden waarom u absoluut niet via Kandahar kon reizen. Immers, de neven van uw vrouw zouden bevriend zijn met een commandant die aldaar veel macht uitoefent. U verklaart dat uw neef u via Kandahar naar Iran wilde laten reizen, maar dat u hem uitlegde dat dat voor u geen optie was. (CGVS, p.7). Wanneer uw vrouw gevraagd wordt langs welke weg jullie Afghanistan ontvlucht hebben, antwoordt zij zeer eenduidig: "Kandahar" (CGVS A. (...), p.10).

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Zo kan uit de foto's geenszins afgeleid worden dat u problemen zou kennen met de neven van uw vrouw. De taskara, de elektriciteitsrekening en het document van de legerdienst bevatten dan weer informatie die in deze beslissing niet ter discussie staat. In verband met het attest van psychologe D. K. (...) over uw echtgenote, dient te worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt

voor problemen met zijn/ haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. In het psychologisch verslag wordt gesteld dat uw vrouw lijkt te kampen met posttraumatische stressstoornis (PTSS). Of er uitendelijke en diagnose gesteld werd en op basis van welke specifieke medische onderzoeken deze eventuele diagnose zou gebaseerd zijn blijkt echter niet uit. Evenmin blijkt uit dit verslag dat uw echtgenote niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het

Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient opgemerkt dat ten aanzien van uw vrouw A. (...) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

De informatie waarover het CGVS beschikt en waarop deze beslissing is gebaseerd, werd toegevoegd aan het administratieve dossier."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of en reëel risico op het lijden van ernstige schade weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel, dat bestaat uit twee onderdelen, voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 maart 2003), van artikel 1 van het

Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van de verdediging en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU).

In het eerste onderdeel van het enig middel geven verzoekende partijen een korte theoretische uiteenzetting van enkele van de door hen aangehaalde bepalingen en beginselen en gaan ze vervolgens dieper in op de definiëring van het begrip vluchteling door artikel 1 van het Verdrag van Genève, waarna ze de vier elementen van deze bepaling op zichzelf toepassen. Daarbij wijzen zij vooreerst op dat zij in België zijn en zich dus buiten hun land van herkomst bevinden. Vervolgens stellen zij een gegronde vrees voor vervolging te hebben. Zij menen hierbij dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het lange verblijf van eerste verzoeker in Iran en het feit dat hij zich de normen en waarden van dat land heeft eigen gemaakt en dat de commissaris-generaal hen hierover diende te horen. Zij verwijzen hiervoor naar richtlijnen van UNHCR en een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake het recht om te worden gehoord en de medewerkingsplicht die op asielinstanties rust. Voorts verwijzen zij naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Zij betogen dat de commissaris-generaal wist of behoorde te weten dat asielzoekers die een lang verblijf kennen in Iran bijzonder kwetsbaar zijn en dat een terugkeer naar Afghanistan problematisch is. Zij citeren uit verschillende internationale bronnen waaruit discriminatie en beperkingen voor Afghanen in Iran blijken. Voorts halen verzoekende partijen aan dat eerste verzoeker gezien zijn lange verblijf in Iran anders is dan andere Afghanen in Afghanistan en dat hij en zijn kinderen een andere mentaliteit kennen dan Afghanen in Afghanistan en dat hij aldus tot een bepaalde sociale groep behoort zoals bepaald door artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen hierbij naar rapporten over jonge verwesterde terugkeerders naar Kabul en menen dat deze ook toepassing vinden in het geval van eerste verzoeker. Aangaande hun kinderen onderstrepen verzoekende partijen het hoger belang van het kind en het feit dat de preciaire veiligheidssituatie in Afghanistan ook een impact heeft op minderjarige schoolkinderen, waarbij vooral hun dochter een ernstig veiligheidsrisico loopt indien zij naar school zou gaan, nu volgens UNHCR *“kinderen van schoolgaande leeftijd, in het bijzonder meisjes, een risicoprofiel zijn”*. Zij betogen dat de commissaris-generaal hen ook hierover ten onrechte niet heeft bevroegd.

Wat hun vluchtrelaas betreft, stellen verzoekende partijen het volgende:

“De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan eerste verzoekers problemen met de familie van zijn echtgenote.

Voorafgaandelijk voert de verwerende partij aan dat eerste verzoeker bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd wat betreft zijn identiteit en dat hij beweerdelijk niet eenduidig zou zijn over zijn familieleden. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de verwerende partij de identiteit van verzoekers niet betwist, noch wordt hen verweten inzake de medewerkingsplicht. Zowel uit de bestreden beslissing alsook uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers toch niet correct werden gehoord op de DVZ en dat zij op het CGVS een aantal zaken rechtzetten. De verwerende partij kan geenszins ernstig dit thans tegen verzoekers opwerpen, nu zij waarheidsgetrouwe verklaringen aflegden.

De stelling van de verwerende partij dat verzoekers algemene geloofwaardigheid daarmee in het gedrang zou komen, vindt geen of onvoldoende steun in het administratief dossier, noch in de bestreden beslissing zelf.

Voorts merkt de verwerende partij op dat de verklaringen van eerste verzoeker en die van zijn echtgenote niet eensluidend zijn. Vooreerst dient te worden gesteld dat verzoeker ongeschoold zijn en in zeer preciaire omstandigheden in Iran hebben verbleven. Dit eist natuurlijk zijn tol.

Het eerste deel van de bestreden beslissing is voor verzoeker geenszins duidelijk, noch eenduidig:

'Zo verklaarde u dat u werd aangevallen door de twee neven van uw vrouw toen u zich met uw schoonbroer binnen in een shop bevond (CGVS, p. 7). Volgens uw vrouw werd u echter aangevallen

aan een moskee (CGVS, p. 3). Bovendien geeft zij aan dat het buiten, 'op de straat', gebeurde (CGVS, p. 6). Daarnaast beweert u dat uw schoonbroer de kans niet kreeg u voor te stellen aan de twee neven, daar het gevecht uitbrak alvorens dat kon gebeuren (CGVS, p. 7). Volgens uw vrouw zou u echter eerst voorgesteld zijn, waarna het gevecht losprak (CGVS A. (...), p. 3). Bovendien zouden de twee neven van uw vrouw volgens A. (...) samen met hun vader M. A. (...) naar het huis van haar moeder gegaan zijn (DVZ Vragenlijst A. (...), pag. 2). Uw vrouw wijzigt echter haar verklaringen op het CGVS en geeft plots aan dat zij door niemand vergezeld waren. Volgens uw vrouw vond de aanval op uw schoonbroer plaats drie dagen na de huwelijksceremonie (CGVSA. (...), p. 3). Zij maakt zeer duidelijk dat het incident plaatsvond op de 21ste Assad 1387 (= 11 augustus 2008). Volgens u gebeurde het twee dagen erna (CGVS, p. 7), wat zou neerkomen op de 20ste.

Met deze opmerkingen toont de verwerende partij geenszins aan dat verzoekers niet eenduidig zijn. Hun verklaringen zijn conform hun profiel, wat doet besluiten dat een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk was om te concluderen of AL HUN verklaringen consistent zijn. Dat de verwerende partij zelfs een precieze datum eist van het incident, verschil tussen 21 assad 1387 en 20 Assad 1387, toont aan dat er op geen enkele wijze rekening werd gehouden met het profiel van verzoekers.

Verzoekers dienden voldoende te worden geconfronteerd met hetgeen nu de verwerende partij hen verwijt.

Uit het gehoor van eerste verzoeker blijkt dat hij zijn relaas in details uiteenzet, terwijl tweede verzoekster (als een Afghaanse vrouw) ook de kern van haar relaas uiteenzet, maar met andere nuances. Verzoekers lezen in de notities van het persoonlijk onderhoud geen tegenstrijdigheid met betrekking tot de plaats van het incident. Het incident kan immers gebeuren voor de moskee, maar binnen een winkel. Waarom tweede verzoekster hiermee niet werd geconfronteerd, is voor verzoekers niet duidelijk. Waarom er geen bijkomende detailvragen werden gesteld, is evenmin duidelijk. Verzoekers kunnen zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat er al een beslissing werd genomen alvorens tweede verzoekster werd gehoord.

Het is vrij absurd dat de verwerende partij elementen betwist die meegedeeld zijn in een deel waarin verzoekers open hun verhaal vertellen, maar verder niet worden ondervraagd. Dit vormt een flagrante schending van verzoekers rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hiermee is aangetoond dat het geloofwaardigheidsonderzoek van de verwerende partij geenszins objectief is verricht. Indien daarbij rekening wordt gehouden met het kwetsbaarheid van verzoekers en het feit dat ze ongeletterd zijn, dan kan niet anders worden geconcludeerd dat de verwerende partij alle toepasselijke regels en normen buitenbeschouwing laat.

Tweedens stelt voert de verwerende partij aan dat verzoekers gevlucht zijn daar zij de moord op eerste verzoekers schoonbroer zagen als een voorbode van een aanslag op eerste verzoekers leven door dezelfde agressor. De verwerende partij neemt verzoekers ten onrechte kwalijk dat zij niet eenduidig zijn over hoe hij gestorven is. Dat tweede verzoekster eerst zou hebben verklaard 'geslagen' en nadien zou hebben verklaard 'geslagen met messen', toont aan dat de tolk niet volledig heeft vertaald. In Dari is er immers geen specifiek woord voor 'neersteken', men gebruikt in de volksmond eerder 'slagen toebrengen met mes'. Dat de verwerende partij niet verder komt dan dit element, terwijl ze weet met wat voor verzoekster van internationale bescherming te maken heeft, is werkelijk vreemd te noemen.

Ten derde stelt de verwerende partij dat eerste verzoeker heeft verklaard dat de familie meerdere malen de verlovings van zijn vrouw met haar neef heeft geannuleerd en dat die laatste niet wilde de annulatie aanvaarden. De verwerende partij neemt verzoeker kwalijk dat tweede verzoekster zou hebben verklaard dat haar neef nooit ingelicht werd over het feit dat zij niet langer met hem wilde trouwen en dat ze verloofd zou zijn met een ander. Verzoeker stellen toch vast dat de verwerende partij de verklaringen van verzoekers naar eigen denken leest.

Eerste verzoeker verklaarde in realiteit het volgende:

Waarom hebben ze dan nooit de verloving officieel afgebroken?

Ze zeiden het hen constant

En wat was de reactie?

Ze reageerden er niet op. Ze zeiden mijn schoonmoeder steeds, dat haar dochter nog klein is en dat ze niet rationeel kan denken.

Welke neef was beloofd aan je vrouw?

Q. P. (...)
(...)

Tweede verzoekster verklaarde het volgende:
Met welke neef moest je normaliter trouwen?

Q. P. (...)

Heeft uw familie ooit de verloving verborken?

We waren niet verloofd. Mijn paternale oom zei mijn vader dat als ik opgegroeid zou zijn, hij mijn hand zou nemen voor zijn zoon, en mijn vader ging akkoord.

Werd uw neef ingelicht over het feit dat u zou trouwen met een ander?

Nee, ze waren daar niet

(...)

Uit de verklaringen van eerste verzoeker kunnen wij afleiden dat de familie van zijn echtgenote niet meer zinnens waren om hun dochter uit te huwelijken, daar zij nog jong was. Uit de verklaringen van tweede verzoekster kan worden afgeleid dat zij met haar neef nooit echt officieel verloofd was en dat er destijds een regeling was getroffen met haar vader en haar oom van vaderskant. Het feit dat toen die familie niet ingelicht was over het gegeven dat tweede verzoekster zou huwen, is logisch. Ook hier is de verwerende partij weinig redelijk en bijzonder onzorgvuldig.

Ten derde poogt de verwerende partij met het volgende onderdeel in de bestreden beslissing verwarring te veroorzaken:

'Overigens zou u pas in Iran, na uw vlucht, te weten zijn gekomen dat uw vrouw reeds in haar jeugd beloofd was aan haar neef. Zij vertelde u dit vlak voor zij naar haar moeder belde, waarbij zij te weten kwam dat haar broer gestorven was (CGVS, p. 10). Volgens uw vrouw vertelde zij u echter pas over het gearrangeerde huwelijk na het telefoontje (CGVS A. (...), p. 5)

Verzoekers zien de tegenstrijdigheid niet. De motivering is uiterst gebrekkig. Eerste verzoeker verklaarde:

Hoe komt het dat je vrouw pas in Iran vertelde dat ze eigenlijk al aan iemand anders beloofd was?

Ze hebben mij of mijn moeder daar niet over geïnformeerd. ze zeiden aan mijn moeder dat als het huwelijk plaatsgevonden zou hebben, dat het probleem vanzelf over zou gaan, dat ze niet terug zouden komen.

(...)

Tweede verzoekster verduidelijkt de reden waarom eerste verzoeker pas later werd geïnformeerd en hoe hij geïnformeerd werd:

Waarom was hij niet ingelicht?

Mijn moeder lichtte hem niet in. En ik besloot om dat ook stil te houden

Waarom?

We waren bang dat als we hem informeren hierover, hij mij zou verlaten en mijn vijand zou worden

Wanneer heeft u het uw man verteld?

Ik informeerde mijn man na het nieuws van de dood van mijn broer. Toen hij mij vroeg: wat is er gezegd geweest, wat is er gebeurd? Dan heb ik hem alles uitgelegd.

(...)

Wederom slaagt de verwerende partij er niet in om de beslissing afdoende te motiveren. Keer op keer wordt duidelijk dat de verwerende partij daarbij zeer onzorgvuldig te werk is gegaan.

De verwerende partij betwist geenszins dat verzoekers zeer informatie aanreiken met betrekking tot hun vervolgens: hun identiteit, afkomst, relatie met hen, en hun profiel. Verzoekers stellen echter vast dat de verwerende partij aanvoert dat verzoekers vage en inconsistente verklaringen afleggen met betrekking tot de vervolgers, terwijl de vaagheid niet uit de bestreden beslissing blijkt. De inconsistentie die zij opwerpt, is voornamelijk gesteund op de verklaringen bij DVZ enerzijds en de verklaring die tweede verzoekster aflegde bij het CGVS. Ook dit onderdeel is volgens verzoekers niet correct gemotiveerd. Uit dit onderdeel blijkt dat tweede verzoekster specifieke informatie aanreikt. Het feit dat tweede verzoekster weinig informatie heeft waarom deze neven in Pakistan woonden, kan haar geenszins ten kwade worden aangeduid, aangezien zij een bepaalde periode buiten Afghanistan woonde. Waarom het weinig waarschijnlijk is dat tweede verzoekster niet zou weten waarom haar eigen familie het land ontvluchtte, waar zij precies vertoeven en waarom, is voor verzoekers nogmaals een complete raadsel. Volgens de verwerende partij kan er redelijkerwijze van tweede verzoekster worden verwacht dat zij via

de tante zich zou hebben geïnformeerd naar hen. Ten onrechte werd de verschoning van eerste verzoeker niet ernstig genomen, met name dat verzoeker haar niet heeft gevraagd en dat het duur is om te bellen naar Afghanistan. Het feit dat ook de moeder van tweede verzoekster geen nieuws over de vervolgers kan meedelen, is eveneens logisch. De verwerende partij diende onderzoeken of er wel degelijk regelmatig contact was tussen enerzijds de familie van tweede verzoekster en haar vervolgers. Dit blijkt echter niet uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing.

Tot slot stelt de verwerende partij dat verzoekers verklaringen over de oorzaak van hun problemen met de neven van tweede verzoekster evenmin overtuigen. Dit laatste 'argument' is werkelijk verbazingwekkend en doet de wenkbrouwen fronsen. Eerste verzoeker baseert zijn problemen op het feit dat hij een andere stroming van de islam aanhangt dan zijn vrouw. Daarbij vergeet de verwerende partij echter dat tweede verzoekster eerder beloofd was aan haar neef. Dit is een flagrante miskenning van verzoekers verklaringen! De verwerende partij tracht argumenten uit te putten uit het feit dat verzoeker geen voorbeelden kan geven op welk vlak sjiieten en soennieten er een verschillende cultuur en interpretatie van de godsdienst op nahouden. Het is duidelijk dat de verwerende partij volledig naast de kwestie redeneert en blind is voor de objectieve elementen. Het wordt niet betwist dat eerste verzoeker een sjiiet is. De verwerende partij weet of had moeten weten dat er een duidelijk verschil is tussen de twee strekking van de islam, met name tussen soennisme en sjiisme.”

Vervolgens citeren verzoekende partijen verschillende bronnen die een toename aan religieus geweld, gericht tegen de aanhangers van de Shia Islam, vaststellen en verwijzen zij naar informatie met betrekking tot incidenten in 2016 en 2017. Zij achten het dan ook volkomen volgens hun profiel dat zij de filosofische en theologische verschillen “inzake sjiisme en soennismen niet kunnen duiden”.

Verder stellen zij dat objectieve rapporten– waaruit zij citeren – bevestigen dat gedwongen huwelijken nog veelvuldig voorkomen in Afghanistan, zowel in rurale gebieden als in steden.

Tevens wijzen verzoekende partijen erop dat zij een medisch verslag neerlegden waarin wordt gesteld dat tweede verzoekster lijkt te kampen met PTSS. Zij menen dat de motivering in de bestreden beslissing hierover geheel irrelevant is en geenszins een afdoende verklaring vormt voor de mentale toestand van tweede verzoekster en de gevolgen hiervan inzake haar verklaringen.

Verzoekende partijen concluderen dat het onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen te besluiten en dat de commissaris-generaal hoogstens twijfel had kunnen weerhouden betreffende hun relaas, maar dat zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van hun vrees had kunnen worden besloten.

Ten slotte stellen verzoekende partijen in het eerste middelonderdeel dat zij een vrees hebben omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging en dat in Afghanistan de autoriteiten niet in de mogelijkheid zijn om bescherming te bieden aan individuen.

In het tweede onderdeel van het enig middel voeren verzoekende partijen, na een korte theoretische uiteenzetting, aan dat uit verschillende rapporten een stijging van het geweld in Afghanistan blijkt, zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Bovendien stellen verzoekende partijen dat zij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan hun lot zullen worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en dat zij *de facto* een IDP zullen worden. Het gegeven dat zij zich in België hebben gevestigd, wil volgens hen niet zeggen dat zij zich nogmaals zouden kunnen vestigen in Afghanistan.

Verzoekende partijen bemerken in ondergeschikte orde dat de commissaris-generaal een grondig onderzoek diende te voeren naar de vestigingsmogelijkheden in Kabul, temeer nu zij twee minderjarige kinderen hebben. Een dergelijk onderzoek heeft echter nooit plaatsgevonden. Het is voor hen een raadsel hoe eerste verzoeker na een lange afwezigheid uit Afghanistan in Afghanistan werk zou kunnen vinden. Hun financiële situatie is een ramp. Hoe hun kinderen naar de Afghaanse school zouden kunnen gaan is voor verzoekende partijen eveneens een raadsel. Uit alles blijkt volgens verzoekende partijen dat een intern vluchtalternatief of vestiging in Kabul geenszins redelijk is.

Ten slotte betogen verzoekende partijen dat door hervestiging in de steden de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk komt te staan en dat er humanitaire noden ontstaan. Zij citeren wat dit betreft uit verschillende bronnen en voegen hieraan toe dat jongeren die opgeleid zijn in Europa zich meestal in een nadeligere situatie bevinden bij het vinden van werk. Verzoekende partijen

verwijten de commissaris-generaal de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt te hebben verwaarloosd.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- UNHCR, *“The International Protection of Refugees: Interpreting Article I of the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees”*, april 2001;
- UNHCR, *“Guidelines on International Protection: Gender-Related Persecution within the context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees”*, 7 mei 2002.

2.2.2. Bij haar nota van 4 mei 2018 voegt verwerende partij het EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation”* van december 2017, p. 1-68 en 153-157.

2.2.3. Op 13 juli 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation”* van december 2017, p. 1-74, het EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation”* van mei 2018, p. 1-34, de COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Kabul city”* van 24 april 2018 en de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 83-84.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of

relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door een verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden achten. Evenmin lichten zij toe op welke wijze zij het gelijkheidsbeginsel *in casu* geschonden achten.

2.3.3.2. Aangaande de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 4.3 (c) van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de

genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de familie van zijn echtgenote nu (i) hij bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn identiteit, (ii) hij ook niet eenduidig is over zijn familieleden, (iii) zijn verklaringen en die van zijn echtgenote niet eensluidend zijn, (iv) hij vage en inconsistente verklaringen aflegt over zijn vervolgers, (v) zijn verklaringen over de oorzaak van zijn problemen met de neven van zijn vrouw niet weten te overtuigen, (vi) hij en zijn vrouw uiteenlopende verklaringen afleggen over hun reisweg van Afghanistan naar Iran, en (vii) de door hem voorgelegde documenten aan het bovenstaande niets kunnen wijzigen en omdat (B) er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat tweede verzoekster haar asielaanvraag volledig baseert op de verklaringen van haar man, ten aanzien van wie een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarna de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekende partijen er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat eerste verzoeker bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn identiteit en ook niet eenduidig was over zijn familieleden. Wat zijn identiteit betreft, legde eerste verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de verklaring af dat hij van etnische origine Tadjiek zou zijn (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 17, verklaring DVZ, nr. 5d). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde hij dan weer plots Qazilbash te zijn (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 3). Tevens gaf verzoeker op de DVZ aan enkel een broer te hebben en geen zussen (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 17, verklaring DVZ, nr. 17), terwijl hij op het CGVS plots over een zus R. S. vertelde (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 5). Bovendien verklaarde verzoeker op de DVZ dat zijn schoonvader nog in Kabul verbleef (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 17, verklaring DVZ, nr. 15a), terwijl hij op het CGVS verklaarde dat zijn schoonvader reeds sinds tientallen jaren vermist is (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 6). Ten slotte verklaarden beide verzoekende partijen op de DVZ dat hun twee kinderen allebei geboren zijn in Charh Degh, Afghanistan (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 17, verklaring DVZ, nr. 16; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 16, verklaring

DVZ, nr.16), terwijl zij dit op het CGVS plots stellig ontkenden en claimden dat hun kinderen in Iran geboren zijn (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 10; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 6).

Verzoekende partijen laten wat dit betreft gelden dat zij niet correct gehoord werden op de DVZ en dat zij op het CGVS een aantal zaken hebben rechtgezet. Zij beperken zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partijen op de DVZ niet correct gehoord zouden zijn geweest. In tegendeel, uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op de DVZ de vragenlijst van het CGVS na voorlezing ervan in het Dari aanvaard en ondertekend hebben ter bevestiging dat hun verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 17, verklaring DVZ; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 16, verklaring DVZ).

Aldus vindt het motief in de eerste bestreden beslissing dat de bovenstaande vaststellingen de algemene geloofwaardigheid van eerste verzoeker in het gedrang brengen wel degelijk steun in het administratief dossier.

Daarbij komt dat de verklaringen van eerste verzoeker en die van tweede verzoekster niet eensluidend zijn.

Zo verklaarde eerste verzoeker dat hij werd aangevallen door de twee neven van zijn vrouw toen hij zich met zijn schoonbroer binnen in een shop bevond (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 7). Volgens tweede verzoekster werd eerste verzoeker echter aangevallen aan een moskee (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 3) en gebeurde dit buiten, "*op de straat*" (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 6). Verzoekende partijen laten gelden dat zij geen tegenstrijdigheid kunnen ontwaren, nu het incident kan gebeurd zijn voor de moskee, maar binnen een winkel. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat tweede verzoekster tevens heeft verklaard dat het incident buiten, "*op de straat*" gebeurde. Met een dergelijke summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheid, slagen verzoekende partijen er dan ook niet in de vaststellingen *in concreto* te weerleggen.

Daarnaast beweerde eerste verzoeker dat zijn schoonbroer de kans niet kreeg hem voor te stellen aan de twee neven, daar het gevecht uitbrak alvorens dat kon gebeuren (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 7), terwijl hij volgens tweede verzoekster eerst voorgesteld zou zijn, waarna het gevecht pas losbrak (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 3). Bovendien verklaarde tweede verzoekster op de DVZ dat haar twee neven samen met hun vader naar het huis van haar moeder zouden gegaan zijn (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 16, vragenlijst DVZ, nr. 3.5), om vervolgens op het CGVS haar verklaringen te wijzigen en te stellen dat zij door niemand vergezeld waren (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 5). Ten slotte vond volgens tweede verzoekster de aanval op haar broer plaats drie dagen na de huwelijksceremonie, met name op de 21ste Assad 1387 (11 augustus 2008) (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 3), terwijl dit volgens eerste verzoeker twee dagen erna gebeurde (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 7), wat zou neerkomen op de 20ste Assad.

Ook zijn verzoekende partijen niet eenduidig over hoe de broer van tweede verzoekster gestorven is, hoewel zij de moord op hem zagen als een voorbode van een aanslag op hun eigen leven. Volgens eerste verzoeker is zijn schoonbroer dood "*gestoken*" (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 10), terwijl tweede verzoekster eerst verklaarde dat haar broer dood "*geslagen*" zou zijn en vervolgens na confrontatie met de tegenstrijdigheid dat hij is "*geslagen met messen*" (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 5), wat ook volgens de Raad geen steek houdt. Waar verzoekende partijen laten gelden dat de tolk dit niet volledig vertaald heeft en dat er in het Dari geen specifiek woord is voor "*neersteken*" en dat men in de volksmond eerder "*slagen toebrengen met mes*" gebruikt, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus slagen zij er niet in de aangehaalde tegenstrijdigheid te weerleggen.

Een andere tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partijen betreft de annulering van de verlovings van tweede verzoekster en haar neef. Volgens eerste verzoeker heeft de familie meerdere malen de verloving van tweede verzoekster met haar neef geannuleerd en wilde deze laatste de annulering niet aanvaarden (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 9).

Tweede verzoekster daarentegen verklaarde dat haar neef nooit werd ingelicht over het feit dat zij niet langer met hem wilde trouwen en dat zij verloofd zou zijn met een ander en stelde dat er nooit een annulering heeft plaatsgevonden (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 4 en 5). In tegenstelling tot wat verzoekende partijen aanvoeren, kan uit de verklaringen van eerste verzoeker niet enkel worden afgeleid dat de familie van tweede verzoekster niet meer zinnens waren om hun dochter uit te huwelijken daar zij nog jong was, doch ook dat zijn schoonmoeder meerdere malen de verloving van tweede verzoekster met haar neef heeft geannuleerd en dat de neef van tweede verzoekster dit niet wilde aanvaarden. Dit is wel degelijk tegenstrijdig met de verklaringen van tweede verzoekster dat zij niet verloofd was met haar neef. Door in het verzoekschrift onvolledig te citeren uit het gehoorverslag en aan hun verklaringen een andere lezing te geven, maken verzoekende partijen het tegendeel niet aannemelijk.

Een laatste tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partijen die in de eerste bestreden beslissing wordt ontwaard, betreft het moment dat eerste verzoeker te weten kwam wanneer zijn vrouw reeds in haar jeugd beloofd was aan haar neef. Volgens eerste verzoeker zou hij dit pas in Iran, na zijn vlucht, te weten zijn gekomen toen tweede verzoekster hem dit vertelde vlak voor zij naar haar moeder belde, waarbij zij te weten kwam dat haar broer gestorven was (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 10). Volgens tweede verzoekster vertelde zij dit pas aan eerste verzoeker na dat telefoontje (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 5). Alweer laten verzoekende partijen na in hun verzoekschrift de correcte passages uit het gehoorverslag aan te halen om over de gegrondheid van deze vaststellingen in de bestreden beslissingen mist te spuien. Nochtans blijkt uit het gehoorverslag van eerste verzoeker zowel uit de vraagstelling – *“En wanneer liet ze dan weten dat ze dan al beloofd was aan een ander, voor of na dat telefoontje”* – als uit het antwoord van eerste verzoeker op deze vraag – *“Voor ze haar moeder belde”* – dat de verklaringen van eerste verzoeker niet eensluidend zijn met die van tweede verzoekster. Verzoekende partijen kunnen dan wel voorhouden dat zij de tegenstrijdigheid niet zien, de Raad ziet deze duidelijk wel.

Waar verzoekende partijen hun andersluidende verklaringen trachten te verklaren door het feit dat zij ongeschoold zijn en in zeer precare omstandigheden in Iran hebben verbleven, wordt er op gewezen dat een desgevallend gebrek aan scholing niet kan verklaren dat zij dusdanig veel tegenstrijdige verklaringen aflegden over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren voor hun vertrek uit hun land van herkomst. De Raad wijst er in dit verband op dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoekende partijen geenszins aantonen dat zij niet over de verstandelijke vermogens beschikken om eenvoudige vragen betreffende de gebeurtenissen die hen zijn voorgevallen te beantwoorden. Ook de omstandigheid dat zij in zeer precare omstandigheden in Iran zouden hebben geleefd, kan de verschillende hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden niet verklaren. Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat hun verklaringen conform hun profiel zijn en dat een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk was.

Naast de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van eerste verzoeker en die van tweede verzoekster merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen nog terecht op dat eerste verzoeker vage en inconsistente verklaringen aflegde over zijn vervolgers. De commissaris-generaal verwoordt het als volgt in de eerste bestreden beslissing:

“Zo verklaart u bij de DVZ dat de twee neven van uw vrouw S. P. (...) en Q. P. (...) heten (DVZ Vragenlijst, p.2). Op het CGVS noemt u hen plots N. P. (...) en Q. P. (...) (CGVS, p.9). U wordt geconfronteerd met de tegenstrijdigheid en corrigeert uw verklaringen naar “S. P. (...) en N. P. (...)” (CGVS, p.9). Volgens uw vrouw werd zij echter uitgetrouwlijkt aan haar neef genaamd Q. P. (...) (CGVS A. (...), p.4 en DVZ Verklaring A. (...), p.2), die de broer zou zijn van N. P. (...). Hierop gewezen wijzigt u opnieuw uw verklaringen en zegt u: “het is Q. P. (...) en S. P. (...)”, hetgeen nog steeds niet strookt met de verklaringen van uw echtgenote (CGVS, p.9 en CGVS A. (...), p.3). Bovendien woonden haar twee neven in Pakistan tot hun terugkeer twee dagen na uw huwelijksceremonie. Waarom zij in Pakistan woonden, kan u echter niet duiden (CGVS, p.10). Ook uw vrouw zegt niet te weten wat zij daar deden (CGVS A. (...), p.4). Het is weinig waarschijnlijk dat uw vrouw niet zou weten waarom haar eigen familie het land ontvluchtte, waar zij precies vertoeven en waarom. U weet ook niet waar zij nu verblijven (CGVS, p.10), ondanks het feit dat u tot op heden in contact staat met zowel uw eigen moeder als uw schoonmoeder (CGVS, p.10). Die laatste is de tante van uw vervolgers. Er kan dus redelijkerwijze verwacht worden dat u via haar zou geïnformeerd hebben naar hen. U geeft echter aan dat u het haar niet gevraagd hebt, daar het duur is om te bellen naar Afghanistan (CGVS, p.10), wat geen afdoende verklaring is. Ook uw vrouw beweert dat uw moeder geen nieuws over haar kan meedelen, daar zij tijdens de werkuren niet thuis is, hetgeen niet volstaat als uitleg (CGVS A. (...), p. 10).”

Verzoekende partijen beperken zich in het verzoekschrift tot het minimaliseren van de argumenten en tot het vergoelijken van de vaagheid van hun verklaringen, zonder evenwel de inconsistenties met betrekking tot de namen van de neven van tweede verzoekster en de vaagheid van hun verklaringen over waar deze neven verblijven en waarom zij in Pakistan verbleven, die allen steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten, laat staan te weerleggen.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

“Ten slotte leggen u en uw vrouw uiteenlopende verklaringen af wat betreft uw reisweg van Afghanistan naar Iran. Zo geeft u een uitvoerige uitleg om te duiden waarom u absoluut niet via Kandahar kon reizen. Immers, de neven van uw vrouw zouden bevriend zijn met een commandant die aldaar veel macht uitoefent. U verklaart dat uw neef u via Kandahar naar Iran wilde laten reizen, maar dat u hem uitlegde dat dat voor u geen optie was. (CGVS, p.7). Wanneer uw vrouw gevraagd wordt langs welke weg jullie Afghanistan ontvlucht hebben, antwoord zij zeer eenduidig: “Kandahar” (CGVS A. (...), p.10).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met de familie van tweede verzoekster.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 15, map met ‘documenten’; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 14, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover in de eerste bestreden beslissing terecht als volgt:

“De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Zo kan uit de foto’s geenszins afgeleid worden dat u problemen zou kennen met de neven van uw vrouw. De taskara, de elektriciteitsrekening en het document van de legerdienst bevatten dan weer informatie die in deze beslissing niet ter discussie staat. In verband met het attest van psychologe D. K. (...) over uw echtgenote, dient te worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/ haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. In het psychologisch verslag wordt gesteld dat uw vrouw lijkt te kampen met posttraumatische stressstoornis (PTSS). Of er uitendelijke en diagnose gesteld werd en op basis van welke specifieke medische onderzoeken deze eventuele diagnose zou gebaseerd zijn blijkt echter niet uit. Evenmin blijkt uit dit verslag dat uw echtgenote niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen.”

Verzoekende partijen voeren aan dat de motieven in de bestreden beslissingen over het door hen voorgelegde medische attest waaruit blijkt dat tweede verzoekster lijkt te kampen met PTSS irrelevant zouden zijn, doch zij laten na toe te lichten in welk opzicht deze motieven dan wel niet relevant zouden zijn. Zij betwisten niet dat het door hen neergelegde attest geen uitsluitel biedt over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Zij betwisten evenmin dat uit het attest niet blijkt dat er inmiddels reeds een diagnose is gesteld en op basis van welke specifieke medische onderzoeken deze eventuele diagnose gebaseerd zou zijn. Voorts stelt de commissaris-generaal terecht dat uit dit attest evenmin blijkt dat tweede verzoekster niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen, een gegeven dat wel degelijk relevant is bij het beoordelen van de verklaringen die tweede verzoekster op het CGVS heeft afgelegd. Verzoekende partijen voeren dan ook niet dienstig aan dat met hun profiel geen rekening zou zijn gehouden.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met de familie van tweede verzoekster, acht de Raad ook geen geloof aan de gevolgen van deze problemen, met name dat verzoekende partijen in 2008 Afghanistan verlieten en opnieuw in Iran gingen wonen. Verzoekende partijen voeren dan ook niet dienstig aan dat eerste verzoeker gezien zijn lange verblijf in Iran anders is dan andere Afghanen in Afghanistan en dat hij en zijn kinderen een andere mentaliteit kennen dan Afghanen in Afghanistan en dat hij aldus tot een bepaalde sociale groep behoort zoals bepaald door artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Hun verwijzing in het verzoekschrift naar rapporten over jonge verwesterde terugkeerders naar Kabul die volgens hen ook toepassing vinden in het geval van eerste verzoeker is om dezelfde reden evenmin dienstig. Bovendien

tonen verzoekende partijen op geen enkele manier aan dat het verblijf van eerste verzoeker in Iran voor 2008 van hem een dusdanig verwesterde jongeman zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen en heeft hij voor het nemen van de bestreden beslissingen op geen enkel moment gewag gemaakt van zijn vrees om in geval van terugkeer naar Afghanistan als “*westerling*” te worden aanzien.

Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met het lange verblijf van eerste verzoeker in Iran en het feit dat hij zich de normen en waarden van dat land heeft eigen gemaakt en dat de commissaris hen hierover diende te horen, wordt er bovendien op gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op 21 februari 2018 op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens de interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. Aldus konden zij de bijzondere kwetsbaarheid van eerste verzoeker als asielzoeker die een lang verblijf in Iran heeft gekend en daardoor een andere mentaliteit zou kennen dan Afghanen in Afghanistan aanhalen. Zij hebben dit evenwel nagelaten. De Raad acht verzoekende partijen zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij al dan niet afleggen en oordeelt dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om de gehoren te sturen. Een schending van de rechten van verdediging kan bijgevolg niet worden aangenomen. Hoe dan ook hecht de Raad geen geloof aan de verklaringen van verzoekende partijen dat eerste verzoeker slechts drie weken in Afghanistan heeft verbleven bij zijn terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoekende partijen het hoger belang van het kind en het feit dat de preciaire veiligheidssituatie in Afghanistan ook een impact heeft op minderjarige schoolkinderen onderstrepen, en menen dat vooral hun dochter een ernstig veiligheidsrisico loopt indien zij naar school zou gaan, nu volgens UNHCR “*kinderen van schoolgaande leeftijd, in het bijzonder meisjes, een risicoprofiel zijn*”, wordt er op gewezen dat zij ook hiervan voor het nemen van de bestreden beslissingen op geen enkel moment gewag gemaakt hebben, hoewel zij hiertoe in de mogelijkheid werden gesteld. Het weze herhaald dat verzoekende partijen zelf verantwoordelijk zijn voor de verklaringen die zij al dan niet afleggen.

Bovendien merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen voeren namens hun minderjarige kinderen geen persoonlijke motieven aan die de toekenning van een beschermingsstatus in hun hoofde rechtvaardigen. Voorts tonen zij niet aan dat de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, met name de hoofdstad Kabul, van die aard is dat schoolgaande kinderen er een bijzonder risico lopen. De Raad merkt op dat UNHCR uitdrukkelijk vermeldt dat het afhangt van de individuele omstandigheden eigen aan het concrete geval of kinderen die onder voornoemde categorie vallen al dan niet nood hebben aan internationale bescherming. *In casu* worden geen individuele omstandigheden aangevoerd die deze nood in hoofde van de kinderen van verzoekende partijen, en vooral hun dochter A., aannemelijk maken.

Waar verzoekende partijen nog betogen dat uit een onderzoek van de Rijksuniversiteit Groningen blijkt dat kinderen schade kunnen oplopen door de asielprocedure en op het moment dat zij gedwongen worden uitgezet en hierbij citeren uit een passage met betrekking tot de problemen die zes- tot twaalfjarige kinderen in Nederland kunnen ervaren als gevolg van hun migratie naar dit land, stelt de Raad vast dat de potentiële schade en problemen waarnaar zij verwijzen – nog daargelaten de vaststelling dat zij op geen enkele wijze *in concreto* aantonen dat hun kinderen met dergelijke schade of problemen te kampen hebben – los staan van de *in casu* aangevoerde vrees voor vervolging in het land van herkomst. Deze problematiek heeft geen uitstaans met de redenen op grond waarvan verzoekende partijen in België internationale bescherming vragen.

De voormelde vaststellingen volstaan tevens om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

2.3.6.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekende partijen hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maken immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de actuele informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de eerste bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie

waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Uit de meer recente landeninformatie die door verwerende partij werd bijgebracht middels de door haar ingediende nota en nota met opmerkingen kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016, merkt de Raad op dat deze richtlijnen terdege in rekening werden genomen bij de hierboven weergegeven analyse van de veiligheidssituatie in Kaboel. De verwijzing naar het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul" van 3 augustus 2017, dat wijst op een stijging van het geweld in Afghanistan, is niet dienstig nu uit voormelde richtlijnen van UNHCR blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan nog steeds regionaal erg verschillend is en in casu de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel aan de orde is.

Voorts zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Kaboel aan hun lot zullen worden overgelaten op de luchthaven en *de facto* intern ontheemden (IDP's) zullen worden, noch dat zij daar in precaire humanitaire of socio-economische omstandigheden zullen terechtkomen die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling.

Waar verzoekende partijen nog voorhouden dat een intern vestigingsalternatief in Kabul geenszins redelijk is, wordt er op gewezen dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat geen toepassing wordt gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief. Het betoog van verzoekende partijen dienaangaande mist dan ook elke feitelijke en juridische grondslag.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben hij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Te dezen maken verzoekende partijen op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.12. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN